

[Alfred Jensen.]

gennemføres gennem aftaler på en sådan måde, at der ikke behøver at være nogen frygt.

Det er ud fra disse synspunkter, vi har vendt os imod øget oprustning. Vi har vendt os imod, at man, omend man ikke går ind for atombomben, så dog sætter sin lid til, at atombomben skulle sikre Danmark. Alene det er jo nok til at vise, at det punkt, vi sætter ind på, må være det rigtigste og det stærkeste.

Dertil kommer den tyske militarisme. Ingen kan jo bestride, at den tyske militarisme efterhånden antager de gamle former med udarbejdelsen af angrebsplaner, i retning af revanchisme o. s. v., og når man tager i betragtning, at den tyske forbundshær allerede har sikret sig øvelsespladser og støttepunkter i flere lande her i Vesteuropa, kan enhver se, at faren er i vækst. Hertil kommer jo, at man forbereder atombevæbning af den vesttyske hær, og det var vel ikke uden grund, at atomøvelser indgik i den efterårsmanøvre, der nu holdtes. Af den diskussion, der nu foregår om atomudrustning af NATO-hærene, om atombevæbning i Frankrig, kan enhver se, at netop spørgsmålet om den tyske militarisme bliver mere og mere alvorligt, og at denne militarisme er en trussel for nabolandene, for freden her i Europa.

Jeg har ved tidligere lejligheder vist, hvorledes tidligere nazister og Hitlergeneraler breder sig i administrationen og i hærens ledelse og er med til at udarbejde planer, der så sandt ikke kan betegnes som forsvarsplaner, men har angrebsmæssig karakter. Den omstændighed, at danske tropper nu trænes i flodovergang, tyder heller ikke på, at de danske tropper skal uddannes til forsvaret af Jylland; det tyder tværtimod på, at de skal uddannes til at kæmpe andre steder, kæmpe under aggressive ledere, efter deres ordrer.

Jeg vil tro, at den store offentlighed ikke har glemt det, der skete i 1930'erne, jeg vil også tro, at man ej heller har glemt de forsikringer, der kom om, at der var ingen grund til at male fanden på væggen, der var ingen grund til at være urolig, for det gik jo nok. Jeg vil gerne have lov til at citere, med den højtærede formands tilladelse, en ledende artikel i Politiken, som udtrykker sig på

samme linje, som vi kommunistiske talere her i folketinget og i offentligheden har gjort. Det drejer sig om en lederartikel for mandag den 10. oktober, som er skrevet i anledning af det svar, som den højtærede forsvarsminister gav mig, da jeg spurgte, om man ikke havde ændret mening om det dansk-tyske militære samarbejde efter at have set tyske krigsforbrydere deltage i efterårsmanøvrerne. Citatet lyder således — det er altså et uddrag —:

„Alle de, som i 1930'erne ønskede at undgå ubehageligheder ved den tyske udvikling, hjalp trolig med til at skaffe hele verden katastrofen på halsen. De var medskyldige. Og herfor fandtes ingen undskyldning.

Der er heller ingen i dag. Hverken Sovjetunionens politik eller kommunisternes taktik tillader, at man lukker øjnene for tyske krigsforbryderes virksomhed og deltagelse i et militært samarbejde — eller for de meget farlige kræfter, som igen er ved at komme frem i Vesttyskland. Der var storpolitiske pamperer, som før krigen — bl. a. af frygt for kommunismen — var villige til at sælge folk og frihed til enhver slags fascisme. Mange andre så passivt til. Andre igen var villige til at glatte ud, fortie, tale „sund fornuft“ om de nødvendige ofre for et nødvendigt samarbejde. Skal noget lignende ske igen?“

Ja, det er jo det spørgsmål, som også vi kommunister har stillet. Det har vi stillet ikke alene her i folketinget, det har vi stillet til dansk offentlighed, og det er dér, vi har sat ind for at forhindre, at noget sådant skulle ske igen. Derfor har vi lagt vægt på, at der her var tale om at samle fredens kræfter, samle dem, der vil undgå gentagelse af det, vi stod over for før, og vi har sagt, at en parole, en påstand om, at lokal afrustning vil sikre Danmark, ikke hjælper med til at bremse de kræfter, der arbejder mod en krig. Det vil aflede opmærksomheden fra det centrale og altså svække alle disse gode fredelskende kræfter, der i vort land arbejdede for at undgå, at katastrofen af 1940 sker igen. Vi har over for det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagt, at en sådan problemstilling ikke ville tjene til en samling af fredens kræfter, og hans optræden her i folketinget i går er jo udtryk for, at der ikke